

Forfatter: Kaalund, H. V.

Titel: TIL NATUREN.

Citation: Kaalund, H. V.: "TIL NATUREN.", i Kaalund, H. V.: *Samlede Digte*, udg. af OTTO BORGHSENIUS , 1898, s. 191. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kaalund01-shoot-workid74715/facsimile.pdf> (tilgået 20. september 2021)

Anvendt udgave: Samlede Digte

Mistet har jeg dog i Livets Dyst
ikke Sansen for dets Fryd og Smerte;
bag det kolde Panser om mit Bryst
slaar endnu et varmt, bevæget Hjerte.

Jeg kan elske, jeg kan lé som før —
det er netop Kunsten, maa Du vide!
Tusinde, som saae bag Drømmens Slør,
fandt kun Tomhed paa den anden Side.

Tro dem ikke! Livet er ej hult,
brister end dets skønne Illusioner;
bagved Sløret ligger Templet skjult,
hvor den sande, store Eros throner.

Har man naaet den stores Helligdom,
kan man lege med den lilles Bue;
derfor gaar jeg nu saa rolig om,
kan med Smil Dig ind i Øjet skue.

TIL NATUREN.

O store, herlige Natur,
o lad i Savn mig ej forgaa!
Opluk, opluk mit Fangebur,
lad mod din Sol mig Vingen slaa!

Du er saa rig, Du er saa skjøn,
Guldfloeder strømme ved din Fod.
O lad mig ej forgaa i Løn
midt i din rige Overflod!

Selv har Du buden mig til Gjæst!
Og, mægtigt af din Skjønhed rørt,
med Sang jeg hilset har din Fest;
min glade Jubel har Du hørt.

Af Dig jeg Digterilden fik.
Beruset af din Harmoni,
jeg mægter ej med Kræmmerblik
at gaa din Skjønhed kold forbi.

Et Blad, som svømmer paa en Bæk,
en Blomst, et Siv, et lille Straa
for mig er underfulde Træk,
som gjør, at jeg maa stille staa.

Endnu har jeg ej Sangen glemt,
den lyder kun, Natur, om dig.
O Moder, har Du ikke gjemt
en Plads ved Livets Fest for mig?

LIVET.

En Tyran, forfærdelig og grum,
lod et kunstigt Marterkammer bygge;
skjult han kunde paa en Fjeder trykke,
da blev Fængslet mindre: af dets Rum,
af dets Mur forsvandt hver Nat et Stykke.

Prægtig han det Fængsel smykke lod,
som et Glædestempel var dets Indre.
Ak, men Rædsel isned Fangens Blod:
Hvælvingen sig sænked Fod for Fod,
med hver Nat blev Rummet stedse mindre.

Med hver Nat et Vindve svandt derpaa,
et nu, — et igjen — og saa det sidste
med det sidste Glimt af Himlens Blaa;
og den sørgelige Martervraa
lukkede sig — og blev den Kvaltes Kiste.

— Er vort Liv et saadant Fængsel her?
Svar mig, Du, som, graanet i dets Jammer,
haant din glade Ungdomsdrøm belér,
er vort Liv ikkun et Marterkammer,
som forkrøbler Sjælen mér og mér?